

*Zgromadzeni na
Świętej Wieczery*

Adwent
i Narodzenie Pańskie

CZŁOWIEK

Wydawca: Archidiecezja Poznańska
Redakcja: ks. Krystian Sammler
Korekta: Maciej Lorenz
ISBN: 978-83-65406-36-1

WPROWADZENIE

„ZGROMADZENI NA ŚWIĘTEJ WIECZERZY”. SCHEMAT PROGRAMU DUSZPASTERSKIEGO NA ROK 2020/2021

Hasło:

Zgromadzeni na świętej wieczerzy

Motto biblijne:

Ojciec mój da wam prawdziwy chleb z nieba (J 6,32)

Symbol:

Chleb i wino

Podstawowym dokumentem, wokół którego programujemy działania duszpasterskie skoncentrowane wokół trzeciego sakramentu chrześcijańskiego wtajemniczenia, jakim jest Eucharystia, jest *Sacramentum Caritatis* Benedykta XVI. Przyjęta przez papieża metodologia wyznaczyła trzyletni klucz tematyczny programowania duszpasterskiego dla Kościoła w Polsce. Rozpoczęty w pierwszą niedzielę Adwentu 2019 roku trzyletni program, noszący ogólne hasło „Eucharystia daje życie”, w pierwszym roku skupia się na Eucharystii jako tajemnicy wyznawanej, w drugim ma koncentrować się na Eucharystii jako tajemnicy celebrowanej, natomiast w trzecim roku uwaga zostanie przeniesiona na Eucharystię jako tajemnicę posłania i chrześcijańskiego świadectwa.

Układ trzyletniego programu, jego główne założenia, adresaci i cele zostały już omówione i opisane w zeszycie teologiczno-pastoralnym na trwający obecnie rok, dlatego nie będę podejmował tego zagadnienia. W swoim przedłożeniu skoncentruję się na drugim roku Programu Duszpasterskiego, któremu, zgodnie z ustaleniami Komisji, ma towarzyszyć hasło „Zgromadzeni na świętej wieczerzy”. Mottem biblijnym tego roku są słowa z Ewangelii św. Jana: „[...] Ojciec mój da wam prawdziwy chleb z nieba” (J 6,32), symbolem towarzyszącym są natomiast są „chleb i wino”.

Założenia

Przygotowywany obecnie Program Duszpasterski dla Kościoła w Polsce na rok 2020/2021, inspirowany głównie drugą częścią adhortacji apostołskiej Benedykta XVI *Sacramentum Caritatis* (22 lutego 2007), stwarza ważną okazję duszpasterską, aby cała wspólnota chrześcijańska została wewnątrznie uwrażliwiona na to, by tę cudowną Ofiarę i Sakrament uczynić sercem swojego życia.

Szeroko otwarty horyzont Programu Duszpasterskiego dotyczącego Eucharystii przywołuje i ożywia działania, które łączą różne wymiary życia w Chrystusie i Kościele. Eucharystia nie jest bowiem jednym z wielu „tematów”, lecz samym sercem życia chrześcijańskiego. „Sprawowanie Mszy Świętej jako czynność Chrystusa i hierarchicznie zorganizowanego ludu Bożego jest ośrodkiem całego chrześcijańskiego życia tak dla Kościoła powszechnego, jak i lokalnego oraz dla poszczególnych wiernych. W czynności tej osiąga szczyt działanie, przez które Bóg w Chrystusie uświęca świat, oraz kult, jaki ludzie oddają Ojcu, wielbiąc Go przez Chrystusa, Syna Bożego, w Duchu Świętym. Ponadto we Mszy Świętej wspomina się w cyklu roku misteria odkupienia, tak że one w pewien sposób stają się obecne. Pozostałe zaś czynności święte i wszystkie czyny chrześcijańskiego życia wiążą się ze sprawowaniem Eucharystii i do niej zmagają” (OWMR 16).

Chrystus ustanowił Eucharystię i Kościół otrzymał ją od Niego. Jest ona sprawowana w sposób ustalony przez Kościół (por. OWMR i *Praenotanda do Ordo Lectionum Missae*). Ważną więc w tym względzie sprawą jest *ars celebrandi*, czyli „sztuka celebrowania”. Termin *ars celebrandi*, „sztuka celebrowania”, czyli „sztuka sprawowania” liturgii, w tym Eucharystii, dotyczy zarówno duchowieństwa, jak i wiernych świeckich¹. Całe zgromadzenie liturgiczne jest podmiotem działań liturgicznych. Oczywiście zakres sprawowania liturgii wynika ze święceń (episkopatu, prezbiteratu lub diakonatu), z formalnego ustanowienia specjalnym ob-

¹ Por. D. Brzeziński, *Sztuka sprawowania i przewodniczenia Eucharystii*, w: *Eucharystia w życiu Kościoła. Materiały z „Płockich Dni Pastoralnych” 30-31 marca 2005 r.*, red. J. Kochański, B.D. Kwiatkowski, M. Milewski, Płock 2005, s. 33-53.

rzędem liturgicznym (akolitat i lektorat) albo też z czasowego lub stałego powierzenia jakiejś funkcji liturgicznej (Liturgiczna Służba Ołtarza, nadzwyczajni szafarze Komunii Św., lektorzy, komentatorzy, kantorzy, psalterzyści itp.). Liturgię celebrowają także ci, którzy na mocy sakramentu chrztu świętego czynnie w niej uczestniczą poprzez odpowiednie postawy, gesty, modlitwę, śpiew, słuchanie czy też milczenie, choćby nie mieli określonej funkcji w zgromadzeniu liturgicznym.

Sztuka sprawowania Eucharystii to umiejętność świadomego i owocnego celebrowania Misterium Chrystusa w liturgii Kościoła². *Ars celebrandi* to – jak czytamy w drugiej części adhortacji apostolskiej *Sacramentum Caritatis*, zatytułowanej „Eucharystia, tajemnica celebrowana” – „sztuka właściwego celebrowania” liturgii. „*Ars celebrandi* jest najlepszym warunkiem *actuosa participatio* (aktywnego uczestnictwa). *Ars celebrandi* wypływa z wiernego posłuszeństwa wobec norm liturgicznych w całej ich spójności” (SCar 38).

W refleksji nad *ars celebrandi* chodzi o „kompetencję praktyczną, o rodzaj wrażliwości, która jest świadoma wielkości sprawowanego misterium i godności zgromadzonych”³. Nie dotykamy tu tylko zagadnień z zakresu rubrycystyki czy też swoistego instruktażu, jak sprawować liturgię, lecz przede wszystkim teologii liturgii i teologii liturgicznej, które mają odpowiedzieć na pytanie: dlaczego sprawować liturgię tak a nie inaczej? O tym zaś decydują sens teologiczny, historia obrzędu i cel dydaktyczny sprawowanego misterium, czyli formacja chrześcijan, w tym aspekt mistagogiczny tej formacji.

W zakres *ars celebrandi* wchodzi *ars praesidendi*, czyli „sztuka przewodniczenia” w sensie „umiejętności przewodniczenia”. *Ars praesidendi* z reguły koncentruje się na osobie przewodniczącego liturgii, natomiast *ars celebrandi* dotyczy – jak już zaznaczyliśmy – całego zgromadzenia: i celebransa głównego, i wszystkich uczestników liturgii, któ-

² Por. Cz. Krakowiak, *Zgromadzenie liturgiczne jako podmiot celebracji*, w: „Ruch Biblijny Liturgiczny” 42/1989, s. 168-178.

³ B. Nadolski, *W poszukiwaniu etosu przewodniczenia liturgii*, w: *Ars celebrandi*. Materiały z sympozjum liturgicznego w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego (29 kwietnia 2003 n), red. B. Nadolski, Katowice 2003, s. 66-67.

rych w sensie szerokim można nazwać koncelebransami liturgii⁴, przy czym nie wolno zapomnieć, że i kapłan (biskup i prezbiter) celebrowa nie dla ludu, ale z ludem.

Ukazanie liturgicznego bogactwa Eucharystii domaga się katechezy liturgicznej jako mistagogii. Problematykę mistagogii eucharystycznej podjął papież Benedykt XVI w cytowanej już adhortacji *Sacramentum Caritatis*. „Wielka tradycja liturgiczna Kościoła – czytamy w papieskim dokumencie – naucza, iż dla owocnego uczestnictwa konieczne jest osobiste zaangażowanie, aby można było odpowiedzieć na tajemnicę, którą się celebrowa, poprzez dar złożony Boga z własnego życia, w jedności z ofiarą Chrystusa daną dla zbawienia całego świata. Z tego też powodu Synod Biskupów zalecił troskę o zgodność wewnętrznej dyspozycji z gestami i wypowiedzianymi słowami. Gdyby, pomimo ożywienia, naszym celebrowaniom zabrakło tego, groziłoby nam zejście do poziomu zewnętrznego rytualizmu. Dlatego należy rozwijać wychowanie w wierze eucharystycznej, która uzdalnia wiernych do osobistego przeżywania tego, co się celebrowa.

Mając na uwadze istotne znaczenie osobistej i świadomej *participatio*, pytamy, jakie mogą być odpowiednie do tego środki formacyjne. Ojcowie synodalni jednomyślnie wskazali na drogę katechezy mistagogicznej, która pomaga wiernym głębiej wnikać w sprawowane tajemnice. W szczególności gdy chodzi o związek pomiędzy *ars celebrandi* a *actuosa participatio*, należy nade wszystko stwierdzić, że «najlepszą katechezą o Eucharystii jest sama Eucharystia dobrze celebrowana» (SCar 64).

Tutaj dochodzimy do sedna problematyki, która stanowi centrum naszego Programu Duszpasterskiego. „Liturgia – wyjaśnia Benedykt XVI – ma [...] z samej swej istoty pedagogiczną zdolność wprowadzania wiernych w pojmanie celebrowanej tajemnicy. Dlatego w najstarszej tradycji Kościoła droga formacyjna chrześcijanina – bez zaniedbywania systematycznego nauczania prawd wiary – miała zawsze

⁴ Tamże, s. 67; A. Sorrentino, *Sztuka przewodniczenia celebrowaniom liturgicznym. Praktyczne sugestie dla kapłanów*, (przeł. P. Cembrowicz), Kraków 2001, s. 43-47.

charakter doświadczalny, w którym żywe i przekonujące spotkanie z Chrystusem, głoszonym przez autentycznych świadków, odgrywało zasadniczą rolę. W tym rozumieniu ten, kto wprowadza w misterium chrześcijańskie, jest nade wszystko świadkiem” (SCar 64). Mistagog-formator „nie tyle poucza, co sam podąża za Chrystusem i wprowadza na tę drogę innych, by iść dalej razem”⁵.

Cele

Za adhortacją apostolską *Sacramentum Caritatis*, odwołując się do drogi mistagogicznej, o której mówi papież, możemy w trzech elementach nakreślić cele Programu Duszpasterskiego na rok 2020/2021.

Pierwszym z nich jest „objaśnienie obrzędów w świetle wydarzeń zbawczych, zgodnie z żywą tradycją Kościoła. Celebracja Eucharystii zawiera bowiem w swym nieskończonym bogactwie ciągle odniesienia do historii zbawienia. W Chrystusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym jest nam rzeczywiście dane celebrowanie centralnego wydarzenia jednoczącego całą rzeczywistość (por. Ef 1,10). Od samego początku wspólnota chrześcijańska odczytywała wydarzenia z życia Jezusa, a w szczególności tajemnicę paschalną, w powiązaniu z całą historią starotestamentalną” (SCar 64).

Po wtóre, „katecheza mistagogiczna powinna zadbać ponadto o wprowadzenie wiernych w znaczenie znaków zawartych w obrzędach. To zadanie jest szczególnie pilne w naszych czasach, mocno nacechowanych techniką, w których grozi utrata zdolności rozumienia znaków i symboli. Zadaniem tej katechezy jest nie tyle informować, ile wzbudzić i kształtować wrażliwość wiernych na język znaków i gestów, które w połączeniu ze słowem stanowią obrzęd” (SCar 64).

Po trzecie, „trzeba dołożyć starań, aby w katechezie mistagogicznej ukazać wiernym znaczenie obrzędów w powiązaniu z życiem chrześcijańskim we wszystkich jego wymiarach, pracy i zaangażowań, myśli i uczuć, aktywności i wypoczynku. Do tej części katechezy nale-

⁵ A. Sielepin, *Między „źródłem” a „szczytem”*. Szkice z duchowości liturgicznej, Kraków 2004, s. 181.

ży ponadto pouczenie o związku tajemnic celebrowanych w obrzędzie z odpowiedzialnością misyjną wiernych. W tym znaczeniu dojrzałym skutkiem mistagogii jest świadomość, iż własna egzystencja jest stopniowo przemieniana przez celebrowane święte misteria. Celem zresztą wszelkiego chrześcijańskiego wychowania jest uformowanie wiernego jako «nowego człowieka» w dojrzałej wierze, uzdalniającej go do świadczenia we własnym środowisku o chrześcijańskiej nadziei, którą żywi” (SCar 64).

Realizacja wyżej wymienionych celów dotyczących celebracji Eucharystii byłaby wysoce pożądana. Z pewnością w życiu duszpasterskim poszczególnych wspólnot nie wszystkie wzniosłe cele będą łatwo osiągalne, ale trzeba się o to starać. „Gdyby owocem tego Roku było choćby tylko ożywienie we wszystkich wspólnotach chrześcijańskich sprawowania Mszy św. niedzielnej i poświęcenie więcej czasu i uwagi adoracji eucharystycznej poza Mszą Świętą, to ten Rok łaski spełniłby pokładane w nim nadzieje. W każdym razie dobrą jest rzeczą mierzyć wysoko, nie zadowolając się miernością, bo wiemy, że zawsze możemy liczyć na pomoc Bożą” [*Mane nobiscum Domine*, 29).

Treści

Konkretnym zobowiązaniem na planowany rok duszpasterski mogłoby być dokładne przestudiowanie przez każdą wspólnotę parafialną „Ogólnego wprowadzenia do Mszału rzymskiego”.

W tym miejscu zostaną także podane do wykorzystania dla osób działających w duszpasterstwie wskazania tematyczne. Sygnalizują one aspekty, których znajomość winna być w ramach programu skoncentrowanego na *ars celebrandi* pogłębiona. Należy uwzględnić następujące sprawy⁶:

- miejsca celebracji: kościół, ołtarz, ambona, miejsce przewodniczenia;
- zgromadzenie liturgiczne: znaczenie „pełnego, świadomego i czynnego” uczestnictwa w liturgii oraz sposoby jego zapewnienia (por. KL 14);

⁶ Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, Rok Eucharystii. Wskazania i propozycje, Rzym 2004, nr 3.

- różne role: kapłan, który działa in persona Christi, diakoni, inne posługi i służby;
- dynamika celebracji: od chleba słowa do chleba Eucharystii (por. Ordo Lectionum Missae, 10);
- czas celebracji eucharystycznej: niedziela, dni powszednie, rok liturgiczny;
- związek Eucharystii z różnymi sakramentami i sakramentaliami (m.in. z chrześcijańskim pogrzebem);
- wewnętrzne i zewnętrzne uczestnictwo: w szczególności zachowanie chwil milczenia;
- śpiew i muzyka;
- przestrzeganie norm liturgicznych;
- Komunia chorych i Wiatyk (por. *De sacra communione*);
- adoracja Najświętszego Sakramentu, modlitwa osobista;
- procesje eucharystyczne.

Realizacja

Tytułem zachęty zostaną tu zaproponowane pewne wskazania i propozycje realizacji programu na płaszczyźnie diecezjalnej i parafialnej, zaczerpnięte z dokumentu Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów „Rok Eucharystii. Wskazania i propozycje”.

Parafie

Parafie powinny włączyć się w Program Duszpasterski i gorliwie się starać, aby w ciągu tego roku niedzielna Eucharystia zajmowała centralne miejsce, jakie winna mieć we wspólnocie parafialnej, słusznie zwanej „wspólnotą eucharystyczną” (por. KL 42; *Mane nobiscum Domine*, 23; *Dies Domini*, 35-36; *Eucharisticum mysterium*, 26).

W tym celu sugeruje się niektóre kierunki działania:

- Gdzie to jest konieczne, uporządkować lub właściwie wyakcentować miejsca celebracji (ołtarz, ambona, prezbiterium) i przechowywania Eucharystii (tabernakulum, kaplica adoracji); postarać się o [brakujące] księgi liturgiczne; zadbać o odpowiednie i piękne znaki (szaty,

naczynia liturgiczne, wyposażenie).

- Powiększyć lub ustanowić parafialną grupę liturgiczną, otoczyć troską ustanowionych szafarzy i nadzwyczajnych szafarzy Komunii Świętej, ministrantów, scholę, kantorów itd.
- Szczególną uwagę zwrócić na śpiew liturgiczny, uwzględniając wskazówki i wytyczne zawarte w dokumentach Kościoła o muzyce sakralnej.
- Zaprogramować w ciągu roku – w okresie wielkanocnym, w Wielkim Poście – specjalne spotkania formacyjne na temat Eucharystii w życiu Kościoła i chrześcijanina; szczególną okazją dla dorosłych i młodzieży jest czas przygotowania do Pierwszej Komunii św. oraz do sakramentu bierzmowania.
- Wychowywać do zachowania się, „bycia w kościele”: zwracać uwagę na gesty wykonywane przy wejściu do kościoła: przyklęknięcie lub głęboki ukłon przed Najświętszym Sakramentem; dbać o klimat skupienia; podawać wskazania pomocne w wewnętrznym uczestnictwie we Mszy Świętej, zwłaszcza w niektórych momentach (chwile milczenia, modlitwa osobista po Komunii) i wychowywać do uczestnictwa zewnętrznego (sposób śpiewania akłamacji lub wykonywania chóralnie części wspólnych). Przy Komunii pod obiema postaciami należy uwzględnić obowiązujące normy (por. KL 55; OWMR 281-287; *Redemptionis Sacramentum*, 100-107).
- Odpowiednio obchodzić rocznicę poświęcenia kościoła własnego.
- Odkryć na nowo „własny” kościół parafialny; poznać sens tego, co się zwykle w nim widzi: objaśniać symbolikę ołtarza, ambony, tabernakulum, ikonografii, witraży, portali itd. To, co w kościele widzialne, ma pomagać w kontemplacji rzeczywistości niewidzialnej.
- Promować – wskazując także sposoby praktyczne – kult eucharystyczny oraz modlitwę osobistą i wspólną przed Najświętszym Sakramentem (por. *Mane nobiscum Domine*, 18): nawiedzenie, adorację i błogosławieństwo eucharystyczne, czterdziestogodzinne nabożeństwo, procesje eucharystyczne. Zadbać o odpowiednie przedłużenie adoracji eucharystycznej po Mszy Wieczerzy Pańskiej w Wielki Czwartek (por. *Dyrektorium o pobożności ludowej*, 141).

- Zależnie od okoliczności proponować szczególne inicjatywy (np. adoracje nocne).
- Zweryfikować regularność i godny sposób zanoszenia Komunii Świętej chorym.
- Wyjaśnić naukę Kościoła o Wiatyku.
- Towarzyszyć życiu duchowemu tych, którzy znajdując się w nieprawidłowych sytuacjach życiowych i uczestnicząc we Mszy Świętej, nie mogą przyjąć Komunii eucharystycznej⁷.

Sukces tego Programu Duszpasterskiego niewątpliwie zależy będzie od pogłębienia modlitwy. Jesteśmy zaproszeni do sprawowania Eucharystii, do przyjmowania jej, do adorowania jej z wiarą świętych. Program powinien nam pomóc w spotkaniu Jezusa w Eucharystii, abyśmy Nim żyli.

⁷ Tamże, nr 35, 36.

WYZWANIA PASTORALNE W ARCHIDIECEZJI POZNAŃSKIEJ W ROKU DUSZPASTERSKIM 2020/2021:

- Pomoc wiernym z parafii w przeżywaniu wiary w okresie pandemii
- Przygotowanie archidiecezjalnej i parafialnej wizji duszpasterstwa parafialnego po pandemii (relacje personalne)
- Pomoc osobom wierzącym w odkrywaniu własnego miejsca w Kościele
- Zainicjowanie katechezy dorosłych z tematyką pogłębiającą rozumienie Eucharystii (online, list, gazeta parafialna, spotkanie)
- Zainicjowanie w parafiach lub w ramach dekanatu duszpasterstwa rodzin – młodych małżeństw
- Inicjowanie wydarzeń pro live (Marsz dla życia, duchowa adopcja)
- Wsparcie przez duszpasterzy i członków PRD działań katechetycznych w placówkach oświatowych na terenie parafii (dobre słowo, modlitwa, pomoc w rekolekcjach szkolnych)
- Przygotowanie, celebrowanie oraz zakończenie peregrynacji cudownego wizerunku Matki Boskiej Częstochowskiej
- Konsekwentne wprowadzanie odnowionego przygotowania kandydatów do sakramentu bierzmowania
- Troska o przygotowanie animatorów młodzieży do prowadzenia spotkań w małej grupie
- Tworzenie parafialnych programów duszpasterskich
- Głoszenie homilii w czasie każdej sprawowanej w parafii Eucharystii
- Wprowadzanie diakonijnego modelu pracy Parafialnej Rady Duszpasterskiej
- Dowartościowanie wiernych zrzeszonych w ruchach i stowarzyszeniach katolickich, działających w parafii

**HASŁA NA OKRES LITURGICZNY 2020/2021
W ARCHIDIECEZJALNYM PROGRAMIE
DUSZPASTERSKIM**

CZŁOWIEK – Adwent i Narodzenie Pańskie
– ZGROMADZENI NA WIECZERZY
WCIELONEGO SŁOWA

WSPÓLNOTA – Wielki Post
– ZGROMADZENI NA WIECZERZY
CHRYSTUSA UKRZYŻOWANEGO

WIARA – Okres Paschalny
– ZGROMADZENI NA WIECZERZY
CHRYSTUSA ZMARTWYCHWSTAŁEGO

KULTURA – Okres zwykły
– ZGROMADZENI NA WIECZERZY
CHRYSTUSA ŻYJĄCEGO W KOŚCIELE

Archidiecezjalny Program Duszpasterski

ROK B

CZŁOWIEK

Adwent i Narodzenie Pańskie

Zgromadzeni na Wieczery Wcielonego Słowa

Propozycje szczegółowe

Poznań 2020/2021

Okres Adwentu i Narodzenia Pańskiego

Podczas trwającej ciągle epidemii Covid-19 rozpoczynamy w Adwencie nowy rok liturgiczny, podejmując realizację drugiego etapu trzyletniego programu duszpasterskiego, który pragnie uświadomić każdemu z nas na nowo, że Eucharystia daje nam życie. Przez cały rok duszpasterski 2020–2021 towarzyszyć będzie Kościołowi w Polsce hasło: **Zgromadzeni na świętej Wieczery**, które w okresie Adwentu i Narodzenia Pańskiego chce przypomnieć, że uczestnicząc we Mszy św. jesteśmy **Zgromadzeni na Wieczery Wcielonego Słowa**.

Podstawowa trudność w realizacji tak określonego programu duszpasterskiego, podobnie jak w kończącym się roku liturgicznym, wynika z istniejącej sytuacji epidemicznej. Związane z nią administracyjne ograniczenia, wprowadzające limity liczby osób mogących uczestniczyć we Mszy św., a także obawa zarażenia się koronawirusem przez wiernych, sprowadzają w większości przypadków doświadczenie gromadzenia się na świętej Wieczery, jaką jest Eucharystia, do rzeczywistości wirtualnej. Msza św. przeżywana *on-line* pozwala nawiązać w nadzwyczajnych sytuacjach podstawowy kontakt ze zgromadzeniem wiernych, ale nie buduje wspólnoty. Trzeba nieustannie przypominać, że pełne uczestnictwo w Eucharystia winno się dokonywać realnie, a nie wirtualnie za pośrednictwem mediów społecznościowych. Ta ostatnia możliwość jest tylko próbą swoistej pomocy, działania – odwołując się do języka Papieża Franciszka – w warunkach swego rodzaju szpitala polowego. Jak pokazuje bowiem dotychczasowa obserwacja, rodzi się pokusa Kościoła *on-line*. Problem w tym, abyśmy widząc Jezusa w szczególnej sytuacji zewnętrznych ograniczeń, wychodzącego do nas ze świątyń dzięki pomocy mediów społecznościowych, nie zagubili głodu rzeczywistego z Nim spotkania. Ważne jest, „żebyśmy pomagając Jezusowi zaistnieć w ten nowy sposób, nie uwięzili Go w wirtualnym tabernakulum, a siebie – w wirtualnej nawie”. Pomagając bowiem przetrwać doświadczenie duchowego osamotnienia, niektórzy dochodzą do przekonania, że kontaktowanie się *on-line* z Chrystusem i wspólnotą wiary

im wystarcza. To niebezpieczeństwo może się pojawić u tych osób, które dotychczas niezbyt często uczestniczyły w Eucharystii. Ale też, co należy podkreślić, ta sytuacja ograniczenia fizycznego uczestnictwa we Mszy św., może u wielu osób obudzić głęboką tęsknotę rzeczywistego przeżywania spotkania z Bogiem, a nie tylko dzięki medialnemu przekazowi. Na pewno, u osób religijnie zaangażowanych, to doświadczenie jedynej niekiedy możliwości uczestnictwa *on-line*, umocni jeszcze bardziej pragnienie realnego przeżywania Eucharystii.

Adwent jest czasem, który przypomina nam, że Jezus przyszedł i nieustannie przychodzi, aby pozostawać we wspólnocie z człowiekiem. Bóg w Synu swoim stał się jednym z nas. Przyjmując ludzką naturę, przyjął też człowieczy los i ukazał tym samym zupełnie inny wymiar ludzkiego życia. Całym swoim ziemskim pielgrzymowaniem potwierdził, że przyszedł dla nas i dla naszego zbawienia. Dlatego ten okres powinien być czasem pełnego tęsknoty i miłości oczekiwania na spotkanie z Miłością wcieloną wkraczającą w ludzkie życie, która gromadzi nas na świętej Wieczery.

Jak podkreśla św. Jan Apostoł, Bóg „zesłał Syna swego Jednorodzonego na świat, abyśmy życie mieli dzięki Niemu” (1 J 4,9). Wiara chrześcijańska opiera się na tym podstawowym przekonaniu, które wielokrotnie zostało potwierdzone w Nowym Testamencie. Uzupełnia i potwierdza je drugie: Syn stał się ciałem, czyli prawdziwym człowiekiem. Św. Jan przekazuje ważne pouczenie, że ten, kto „uznaje, że Jezus Chrystus przyszedł w ciele, jest z Boga” (1 J 4,2). Od początku wiara chrześcijańska opiera się na tych dwóch przekonaniach, konsekwentnie walcząc z tendencjami nastawionymi na zakwestionowanie prawdziwego wcielenia Syna Bożego. To, co Jezus mówi, czyni i przeżywa jest równocześnie Boskie i ludzkie. Jezus jest nie tylko prawdziwym człowiekiem, ale także „prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem”. Jak przypomina Sobór Watykański II: „Syn Boży, poprzez wcielenie zjednoczył się w pewien sposób z każdym człowiekiem. Ludzkimi rękami wykonywał pracę, ludzkim umysłem myślał, ludzką wolą działał, ludzkim sercem kochał. Zrodzony z Maryi Dziewicy stał się prawdziwie jednym z nas, podobny do nas we wszystkim z wyjątkiem grzechu” (KDK 22).

Przyjmując w wierze prawdę o tym, że Chrystus jest Bogiem -Człowiekiem, potrafimy pełniej zrozumieć samych siebie, bo „w istocie misterium człowieka wyjaśnia się prawdziwie jedynie w misterium Słowa Wcielonego. Adam bowiem, pierwszy człowiek, był typem Tego, który miał przyjść, to znaczy Chrystusa Pana. Chrystus, nowy Adam, właśnie w objawieniu tajemnicy Ojca i Jego miłości objawia w pełni człowieka samemu człowiekowi i odsłania przed nim jego najwyższe powołanie” (KDK 22).

Świadomi tego wszystkiego lepiej możemy zrozumieć sens naszego gromadzenia się na Wieczery Słowa Wcielonego, jaką jest liturgia eucharystyczna, o której Konstytucja o świętej liturgii Soboru Watykańskiego II mówi, że „Liturgia jednak jest szczytem, do którego zmierza działalność Kościoła, i zarazem jest źródłem, z którego wypływa cała jego moc. Albowiem apostołskie prace zmierzają do tego, aby wszyscy, którzy przez wiarę i chrzest stali się dziećmi Boga, razem się gromadzili, pośród Kościoła chwalili Boga, uczestniczyli w ofierze i spożywali Wieczere Pańską” (KL 10).

Zgromadzonym na świętej Wieczery Słowa Wcielonego, liturgiczna myśl Adwentu pragnie ukazać podwójne znaczenie tego czasu, które można dostrzec w dwóch jego etapach. Pierwszy – od 1 Niedzieli do 16 grudnia – skłania do spojrzenia w przyszłość, kiedy Syn Boży, uwielbiony, przyjdzie w chwale. Drugi etap Adwentu (od 17 do 24 grudnia), to czas bezpośredniego przygotowania na uobecnienie minionego wydarzenia w uroczystości Narodzenia Pańskiego, zmierzającego do odrodzenia w sobie życia dzieci Bożych, obdarowanych wspólnotą z Chrystusem. W ten czas oczekiwania wpisuje się także oczekiwanie na dar Miłości. Jezus – wcielona miłość Boga dopełni nasze życie w Paruzji. W napięciu bowiem pomiędzy historycznym adwentem Zbawiciela i Jego adwentem eschatologicznym aktualizuje się wspólnota spotkania człowieka z Chrystusem, zwłaszcza w Słowie Bożym i znakach sakramentalnych, szczególnie w Eucharystii.

Czas Narodzenia Pańskiego z kolei przekazuje nam prawdę o tym, że Jezus – Słowo, które ciałem się stało – jest ucieleśnieniem miłości Boga, który pierwszy nas umiłował (por. 1J 4,9), „i ta miłość Boga objawiła się pośród nas, stała się widzialna, ponieważ On »zesłał Syna swego Jednorodzonego na świat, abyśmy życie mieli dzięki Niemu« (1J 4,9). Bóg stał się widzialny: w Jezusie możemy oglądać Ojca (por. J 14, 9)” [DC 17]. On pozwala nam w Tym, którego narodziny wspominamy, „zobaczyć i odczuć Jego miłość i z tego »pierwszeństwa« miłowania ze strony Boga może, jako odpowiedź, narodzić się miłość również w nas” (DC 17).

Okres Narodzenia Pańskiego wspomina nie tylko historyczne przyjście Zbawiciela, ale jest przede wszystkim uobeczeniem tajemnicy objawienia Miłości, którą stopniowo przybliżają nam trzy następujące po sobie święta: Uroczystość Narodzenia Pańskiego, Uroczystość Objawienia Pańskiego oraz Niedziela Chrztu Pańskiego. Każde z nich ukazuje kolejny, coraz szerszy krąg osób doświadczających Objawienia.

Podobnie jak w Adwencie, tak w okresie Narodzenia Pańskiego ukazana zostaje nam Najświętsza Maryja Panna, która prowadzi na spotkanie z Chrystusem, Bogiem-Człowiekiem, pokazując człowiekowi drogi odkrywania jego powołania i miejsca w Kościele. Także liturgia pozostałych dni nieustannie przypomina nam Jej osobę.

W chwili narastającej fali napięć społecznych w naszym kraju, warto zwrócić uwagę na szczególny dialog, jaki Maryja prowadziła z Aniołem, który zwiastował Jej, że została wybrana na matkę Syna Bożego. Pomocą w zrozumieniu, czym jest prawdziwy dialog, może się okazać refleksja, jaką podjął na ten temat papież Franciszek w encyklice *Fratelli tutti*:

„Autentyczny dialog społeczny zakłada zdolność poszanowania punktu widzenia drugiej osoby poprzez zaakceptowanie możliwości posiadania przez nią pewnych przekonań lub uprawnionych interesów. Drugi człowiek, poczynając od swej tożsamości, ma coś do ofiarowania i jest pożądane, aby pogłębił i wyraził swoje stanowisko, tak

aby debata publiczna była jeszcze pełniejsza. Prawdą jest, że gdy osoba lub grupa jest spójna z tym, co myśli, mocno trzyma się wartości i przekonań oraz rozwija pewną myśl, to w taki czy inny sposób przyniesie korzyści społeczeństwu. Ale tak naprawdę dzieje się to tylko w takim stopniu, w jakim rozwój ten odbywa się w dialogu i otwartości na innych. Istotnie, »w prawdziwym duchu dialogu posila się zdolność rozumienia znaczenia tego, co mówi i czyni ten drugi, chociaż nie można tego przyjąć jako własne przekonanie. W ten sposób można być uczciwym, nie zatajać tego, w co wierzymy, nie przestając rozmawiać, szukać punktów styecznych, a przede wszystkim współpracować i razem walczyć o dobro«. Dyskusja publiczna, jeśli naprawdę daje przestrzeń wszystkim i nie manipuluje ani nie ukrywa informacji, jest stałym bodźcem, który pozwala lepiej dotrzeć do prawdy, a przynajmniej lepiej ją wyrazić. Uniemożliwia różnym sektorom zajmowanie wygodnego i samowystarczającego stanowiska, co do swojego sposobu widzenia rzeczy i swoich ograniczonych interesów. Pomyślmy, że »różnice są twórcze, tworzą napięcie a na rozwiązaniu napięcia polega postęp ludzkości«”(FT 203).

MARTYRIA

ADWENT I NARODZENIE PAŃSKIE

Droga pogłębiania życia eucharystycznego

W pierwszą niedzielę Adwentu Kościół w Polsce rozpocznie realizację drugiego roku, trzyletniego Programu duszpasterskiego, którego mottem stały się słowa „Eucharystia daje życie”. Wraz z całym Kościołem w Polsce podejmujemy czas, w którym trwa rozważania tajemnicy i roli Eucharystii w życiu wierzących, jednocześnie nawiązując do całości rozważań nad ukształtowaniem w wiernych duchowości chrztu i bierzmowania, która odpowiednio pielęgnowana, powinna nieustannie się rozwijać, i wydawać owoce życia eucharystycznego, świadectwa, i apostołskiego zaangażowania w życiu wierzących.

Duchowość chrześcijańska musi przyjmować pogłębianie świadomości obecności i działania Ducha Świętego w Eucharystii. Pogłębianie świadomości chrztu świętego i bierzmowania – nad tajemnicą, których pochylaliśmy się przez minione lata - powinna otwierać człowieka na Boga, bliźnich i siebie samego w taki sposób, aby ochrzczony zapragnął własnej świętości oraz poprzez dawanie świadectwa wiary, zachęcał i przekonywał braci i siostry, że warto podjąć trud pracowania na życie wieczne, które jest darem Miłosiernego Boga.

Nie da się - bez ożywienia wiary w realną obecność Chrystusa, który przychodzi w Eucharystii - aby umacniać się, uświęcać i prowadzić podążając owocnej drogi nawrócenia, i świętości, dlatego potrzebujemy wszyscy ponownego, i pogłębianego spojrzenia na zbawczą moc Eucharystii i Komunii Świętej.

Spotkanie Parafialnej Rady Duszpasterskiej

Trwająca pandemia koronawirusa oraz wprowadzane – zmieniające i trudne do przewidzenia – obostrzenia i restrykcje sanitarne, ograniczają

możliwości przeprowadzenia spotkania PRD, które powinno się odbyć na początku nowego roku duszpasterskiego.

Nie rezygnujemy, jednak z szukania możliwości spotkania. Od początku pandemia pokazuje, że od budowania prawdziwej wspólnoty w parafii zależy bardzo wiele. Świeccy pragną autentycznej bliskości, której mają prawo oczekiwać w tym trudnym dla wszystkich czasie i bardzo często chcą wspierać duszpasterzy w ich pastoralnej działalności.

Jeśli członkowie PRD wyrażą aprobatę, spróbujemy zorganizować spotkanie części członków PRD. W czerwonej strefie w spotkaniu może wziąć udział pięć osób. Bezwzględnie musimy pamiętać o rygorach sanitarnych, tzn. o zasłanianiu ust i nosa maseczką, dezynfekcji rąk oraz dystansie.

Możemy również zaprosić członków PRD na dodatkową Eucharystię i w czasie homilii odwołać się do wyzwań duszpasterskich Kościoła w Polsce oraz przedstawić priorytety działań w parafii.

Wartą polecenia i godną uwagi jest propozycja spotkania całej PRD online za pośrednictwem komunikatorów internetowych. Wydział Duszpasterski Kurii Metropolitalnej udzieli pomocy w zorganizowaniu spotkania online, chętnych i potrzebujących pomocy proboszczów prosimy o kontakt telefoniczny (ks. Krystian Sammler, 667 339 159).

Przygotowanie dzieci i młodzieży do przyjęcia sakramentów

Czas pandemii nie zwalnia duszpasterzy od prowadzenia przygotowania dzieci i młodzieży do przyjęcia sakramentu Eucharystii i bierzmowania.

Ufamy, że pandemia przeminie i duszpasterstwo powróci – w miarę możliwości – do wypracowanych systemów i sposobów przygotowywania w parafiach, do przyjęcia poszczególnych sakramentów.

Podjęmy przygotowanie młodzieży online. Poprośmy o pomoc świeckich animatorów, katechistów i katechetów.

Organizujemy online lub w małych grupach – może w ramach dodatkowej Eucharystii – z zachowaniem wytycznych sanitarnych spotkania dla rodziców dzieci pierwszokomunijnych.

Przygotujmy pomoce katechetyczne dla rodziców, aby to właśnie oni – w domach – mogli poprowadzić spotkanie z dziećmi.

Pandemia zmusza nas wszystkich do poszukiwania nowych dróg przygotowania, do przyjmowania sakramentów.

Rekolekcje adwentowe online

Nie wiemy jak długo trwać będą ograniczenia i wytyczne, mówiące o liczbie uczestników nabożeństw w kościołach.

Zdajemy sobie sprawę, jak bardzo ważne jest głoszenie słowa Bożego i umacnianie wiernych oraz duchowe przygotowanie do przeżycia Świąt Narodzenia Pańskiego.

Jeśli to tylko możliwe, przygotujmy rekolekcje adwentowe online. Zwróćmy uwagę na hasło roku duszpasterskiego oraz na słowa umocnienia i zapewnienia o bliskości z wiernymi.

Wykorzystajmy parafialne strony internetowe, Facebook, kanały Youtube. Sięgnijmy do dobrych praktyk i sposobów docierania do wiernych, które wykorzystywaliśmy w czasie Wielkiego Postu i Wielkanocy.

Możemy skorzystać z bogatej oferty materiałów duszpasterskich, które na swoim kanale Youtube publikuje Fundacja Pro Publico.

Badania pokazały, że wierni chętniej sięgają po transmisje ze swoich parafii aniżeli przez telewizję i radio w skali całego kraju.

Spotkania parafialnych grup duszpasterskich

Nie rezygnujmy w czasie pandemii z kontaktu z osobami, które na co dzień tworzą życie duszpasterskie parafii. Pomyślmy o tym, w jaki sposób zorganizować spotkanie lub przekazać materiały formacyjne. Budujmy jedność z członkami grup duszpasterskich również poprzez rozmowę telefoniczną. Starajmy się mieć stały kontakt z liderami grup. Musimy być blisko osób zaangażowanych, aby po pandemii wraz z nimi budować normalność życia religijnego i duszpasterskiego wspólnoty parafialnej.

Szkoła Katechistów Archidiecezji Poznańskiej

Działalność Szkoły Katechistów Archidiecezji Poznańskiej, skierowana jest do osób dorosłych, które pragną zaangażować się w życie swojej wspólnoty parafialnej i poprzez prowadzenie katechez dla dorosłych wspierać swoich duszpasterzy. Katechiści mogą zaangażować się w prowadzenie katechez przed chrztem i tym samym parafia będzie owocnie wprowadzała trzy katechezy, przed udzieleniem sakramentu chrztu świętego. Nie rezygnujemy w szukaniu kandydatów oraz zwłaszcza w czasie odwiedzin duszpasterskich, spotykając osoby, które mogłyby podjąć formację w Szkole Katechistów, mówmy o idei i potrzebie zaangażowania w życie parafii. Kształcenie katechistów świeckich będzie także pomocą w systematycznym katechizowaniu dorosłych wiernych, którego osoby po ukończeniu szkoły będą mogły się podjąć. Szczegółowe informacje, dotyczące Szkoły Katechistów, znajdziemy na stronie internetowej www.katecheza.pl.

Europejskie Spotkanie Młodych w Turynie

W związku z pandemią Covid-19, w porozumieniu z Kościołami i władzami cywilnymi, Europejskie Spotkanie Młodych w Turynie zostało przełożone o rok: odbędzie się ono od wtorku 28 grudnia 2021 do soboty 1 stycznia 2022 r.

Informacje na temat przeżywania spotkania młodych na przełomie grudnia 2020 i stycznia 2021 roku zostaną opublikowane na stronie internetowej Duszpasterstwa Młodzieży Archidiecezji Poznańskiej (www.jordan-poznan.pl) oraz przekazane do parafii za pośrednictwem komunikatu Kurii Metropolitalnej.

Szczegółowe wytyczne i zaproszenia publikowane są na bieżąco na stronie internetowej: www.taize.fr/pl.

Odwiedziny kolędowe

Odwiedziny kolędowe z powodu pandemii koronawirusa nie odbędą się w tradycyjnej formie. Nie oznacza to jednak, że nie chcemy modlić się i spotkać z naszymi parafianami. W tym szczególnym czasie – z po-

wodu obostrzeń sanitarnych, troski o zdrowie parafian i własne – zorganizować spotkania kolędowe w inny sposób.

Zgodnie z dekretem Księdza Arcybiskupa Stanisława Gądeckiego, spotkanie z parafianami może odbyć się w świątyni w czasie Mszy Świętej lub dodatkowego nabożeństwa.

Przestrzegając wytycznych służb sanitarnych, zaprosimy na spotkania mieszkańców parafii. Warto z PRD przemyśleć klucz według, którego będziemy zapraszać parafian na wspólną modlitwę w intencji rodzin i szybkiego ustania pandemii.

W tej sytuacji obdarowanie wiernych w parafii „książeczką kolędową”, która dobrze wpisała się w pastoralne przygotowanie odwiedzin duszpasterskich jest jeszcze bardziej potrzebne. Broszurę możemy rozdać po spotkaniu w świątyni lub dołączyć ją do listu duszpasterzy, który będzie zaproszeniem do wspólnej modlitwy i okazją do złożenia parafianom życzeń świątecznych.

Książeczkę można – jak przez minione lata – zamawiać w Wydziale Duszpasterskim Kurii Metropolitalnej.

Peregrynacja Matki Bożej Częstochowskiej w znaku Ikony Jasnogórskiej

18 maja 2019 roku rozpoczęła się w Archidiecezji Poznańskiej peregrynacja kopii cudownego jasnogórskiego wizerunku Czarnej Madonny.

Z powodu trwającej pandemii, po raz drugi, peregrynacja została bezterminowo zawieszona. Obecnie wizerunek Królowej Polski przebywa w Domu Prowincjalnym Sióstr Elżbietanek w Poznaniu.

Matka Boża w znaku Ikony Jasnogórskiej przybędzie, do każdej z pozostałych parafii naszej archidiecezji. W tym szczególnym czasie, zwłaszcza w parafiach, które oczekują na przybycie Matki Bożej w znaku Ikony Jasnogórskiej, módlmy się przez wstawiennictwo Królowej Polski o szybkie ustanie pandemii i potrzebne siły do intensywnego życia społecznego i kościelnego.

Święto Katedry św. Piotra

W ramach celebrowania Święta Katedry św. Piotra, dnia 22 lutego 2021 roku o godzinie 18.00 w bazylice katedralnej w Poznaniu odbędzie się modlitwa nauczycieli akademickich. Zaproszenie na to wydarzenie (wraz z wytycznymi) dla przedstawicieli świata nauki miasta Poznania oraz całej archidiecezji prześlemy komunikatem Kurii Metropolitalnej, w zależności od sytuacji epidemiologicznej w kraju.

LITURGIA

Dzień Pański

Program Duszpasterski zwraca naszą uwagę na niedzielę, która wyznacza centrum życia chrześcijańskiego. Dzień Pański jest doskonałą okazją do głoszenia Wcielonego Słowa. Zwracajmy uwagę na przygotowanie dobrej oprawy liturgicznej. Zadbajmy o przygotowanie komentarzy, modlitwy powszechnej, procesji z darami oraz odpowiednich pieśni.

W czasie pandemii zadbajmy o dobrą jakość transmisji Eucharystii z parafii. Zgodnie z wytycznymi nie pozostawiamy na stronach internetowych parafii zapisu całego nabożeństwa, archiwizujemy tylko Liturgię słowa Bożego (Pomoc w przygotowaniu transmisji internetowej oferuje Fundacja Pro Publico; kontakt przez Wydział Duszpasterski Kurii Metropolitalnej)

Zainteresujmy wiernych Społecznym Ruchem Świątowania Niedzieli (www.swietowanieniedzieli.pl).

Przepisy sanitarne

Dbajmy o przestrzeganie zaleceń sanitarnych w czasie pandemii. Stosujmy wytyczne określone w dekretach Księdza Arcybiskupa.

Pamiętajmy, że wierni mają prawo przyjmować Komunię Świętą zarówno do ust, jak i na rękę.

Uczulajmy wiernych i przypominajmy o przestrzeganiu zakrywania nosa i ust w czasie liturgii oraz o dezynfekowaniu rąk po wejściu do świątyni.

Adoracja Najświętszego Sakramentu i okazja do spowiedzi świętej

Trwająca pandemia uniemożliwia spotkania liturgiczne większej liczby osób. Organizujmy w parafiach dodatkowe okazje i możliwość modlitwy przed Najświętszym Sakramentem, a także zachowując normy

sanitarne, stwórzmy przestrzeń do odbycia przez wiernych adwentowej spowiedzi świętej.

Sakrament chrztu

W czasie trwającej pandemii, zaproponujemy rodzicom indywidualne spotkania i katechezy przed przyjęciem sakramentu chrztu świętego. Zaangażujemy w ich głoszenie – chętnych – świeckich katechistów.

Skorzystajmy z gotowych materiałów formacyjnych przygotowanych przez Wydawnictwo św. Wojciecha.

Okażmy życzliwość i zrozumienie w ustalaniu terminu chrztu świętego z rodzicami dziecka.

Msze roratnie

Tradycją czasu adwentu jest Msza Święta roratnia, która gromadzi dzieci, młodzież i znaczną grupę dorosłych. W czasie trwającej pandemii i obowiązujących ograniczeń, pomyślny o dobrym przygotowaniu tego czasu w parafii.

Skorzystajmy z dostępnych na rynku pomocy liturgicznych, zwłaszcza tych, które dotyczą tematyki roku duszpasterskiego.

Wieniec adwentowy

Zachęcajmy wiernych, aby w domach rodzinnych, nie zabrakło tej formy liturgicznej. Dobre wprowadzenie pastoralne w zasadność wieńca adwentowego, w domach może być dobrą okazją, do odnowy wspólnej modlitwy całej rodziny.

Procesja świateł

Z powodu zakazu zgromadzeń (pandemia koronawirusa) nie odbędzie się, dnia 8 grudnia tradycyjna procesja świateł na poznańskim Ostrowie Tumskim.

Zaproponujemy wiernym duchowe przeżycie uroczystości Niepokalanego Poczęcia NMP w domach. Poprośmy o modlitwę różańcową z za-

paloną świecą przy figurce lub wizerunku Matki Bożej.

Zadbajmy o oświetlenie i przyozdobienie figur Matki Bożej w świątyniach i na terenie przykościelnym.

Oplatek wigilijny

Warto pomyśleć o podjęciu akcji rozprowadzania opłatków w parafii, w taki sposób, aby zachęcić wiernych do nabywania opłatków poświęconych. Coraz więcej osób nabywa opłatki na stół wigilijny w centrach handlowych. Praktykujmy obrzęd poświęcenia opłatków i zwracajmy uwagę na symbolikę łamania się opłatkiem przy wieczerzy wigilijnej.

Zadbajmy o higieniczne pakowanie i rozprowadzanie opłatków.

Betlejemskie światło pokoju

Pomimo pandemii koronawirusa w Betlejem zapalono światełko pokoju. ZHP poinformuje niebawem, czy i w jaki sposób harcerze przyniosą betlejemskie światełko pokoju do parafii.

Domowa wigilia

Warto zwracać uwagę i zapraszać wiernych do zachowania polskiej tradycji wigilijnej. Zachęcajmy do przygotowania tradycyjnych potraw, sianka, świecy, opłatka. Przypominajmy, że najważniejszym akcentem wigilijnego spotkania jest wspólna modlitwa, odczytanie fragmentu Ewangelii oraz przełamanie się opłatkiem i serdeczne wybaczenie noszonych urazów wobec bliskich. Zadbajmy o kolportaż odpowiednich tekstów, które pomogą wiernym przeprowadzić modlitwę w czasie wieczerzy wigilijnej.

Wspomnienie Świętych Młodzianków

W dniu wspomnienia Świętych Młodzianków, podejmujemy dziękczynienie za dzieło Duchowej Adopcji. Archidiecezjalne dziękczynienie odbędzie się w kościele parafialnym pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa i św. Floriana w Poznaniu o godzinie 18:00. Zachęcamy do włączenia się w dziękczynienie, także we wspólnotach parafialnych (z usza-

nowaniem rozporządzeń sanitarnych). Zaprośmy na Mszę Świętą (także online) tych wszystkich, którzy podjęli dzieło Duchowej Adopcji. Módlmy się wraz z nimi. W przepowiadaniu akcentujemy świętość życia, od poczęcia do naturalnej śmierci oraz zachęcamy innych, do włączenia się w tę ważną inicjatywę obrońców życia ludzkiego.

Niedziela Świętej Rodziny

Trzeba kontynuować – zwłaszcza wobec sytuacji w kraju - promowanie świętości rodziny i małżeństwa. Piękną okazją do wsparcia rodzin jest właśnie niedziela Świętej Rodziny. Zaprośmy w tym dniu – w miarę możliwości związanych z obostrzeniami - rodziny naszej parafii na wspólne dziękczynienie. Warto pomyśleć o specjalnie przygotowanej modlitwie powszechnej, odnowieniu przyrzeczeń małżeńskich, uroczystym błogosławieństwie, kończącym Eucharystię oraz o zachęceniu do wspólnego świętowania w domach. Możemy także zorganizować spotkanie dla dzieci przy żłóbku (jeśli obostrzenia na to pozwolą), aby całymi rodzinami śpiewać kolędy i cieszyć się Bożym Narodzeniem. Niedziela Świętej Rodziny może być dobrą okazją do propagowania prenumeraty, wydawanego w Poznaniu „Głosu dla życia” i innych książek o tej tematyce.

Objawienie Pańskie

Dzieło misyjne realizowane przez Kościół domaga się wsparcia. Postarajmy się, aby w dniu Objawienia Pańskiego, w sposób szczególny modlić się o ożywienie ducha misyjnego. Jeśli w parafii nie działa grupa lub koło misyjne, spróbujmy powołać je do życia, aby dać możliwość zaangażowania wiernym w dzieło misyjne Kościoła. Zachęcamy wiernych, do oznaczenia drzwi swoich mieszkań i domów symbolami C+M+B 2021. Zwracajmy uwagę, że jest to forma publicznego wyznania wiary i świadectwa dawanego innym. Przy współpracy z grupami młodzieżowymi i innymi działającymi w parafii, zorganizujmy akcję rozprawiania kadzidła, i kredy, aby pielęgnować ten piękny polski zwyczaj.

Chrzest Pański

Przez ostatnie lata program duszpasterski zachęcał nas do pogłębiania duchowości chrzcielnej. Wzorem lat ubiegłych – z dostosowaniem wymogów i obostrzeń epidemicznych - odnowimy wraz z wiernymi przyrzeczenia chrzcielne (aspersja, indywidualne podejście do chrzcielnicy po Eucharystii). Zadbajmy o przyozdobienie chrzcielnicy. Akcentujmy obmycie z grzechu pierwородnego, dziecięstwo Boże, włączenie w Kościół oraz potrzebę apokalipsy. Nawiązując zaś do nowego roku duszpasterskiego, starajmy się ukazywać Osobę i działanie Ducha Świętego w Zgromadzeniu Eucharystycznym.

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan

Każdego roku, w połowie stycznia, przeżywamy Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan. Przez pocztę dziekańską, dotrą do każdej parafii pomoce duszpasterskie, które pozwolą na dobre przygotowanie tego czasu w parafialnych wspólnotach. Skorzystajmy z nich, aby budować świadomość potrzeby modlitwy o jedność pośród wierzących. Zapraszamy także wiernych, zwłaszcza w Poznaniu, do wzięcia udziału w centralnych wydarzeniach, jakie zostaną zaproponowane w Archidiecezji Poznańskiej.

Dzień Życia Konsekrowanego

Modlitwa w intencji osób życia konsekrowanego a przez to także prośba o nowe powołania do służby Panu Bogu i Kościołowi we wspólnotach zakonnych jest obowiązkiem wspólnoty wierzących. Warto, aby dzień ten nabrał szczególnego charakteru, zwłaszcza w tych parafiach, na terenie których posługują kapłani, siostry i bracia zakonnicy. Zatrószmy się o dobrze przygotowaną liturgię Mszy Świętej dziękczynnej (w niedzielę), na którą zaprosimy do wspólnego dziękczynienia parafian. Zaprosimy siostry, braci i księży zakonnych do wspólnej modlitwy w bazylice archikatedralnej w Poznaniu. O szczegółach poinformujemy bliżej terminu uroczystości.

DIAKONIA

Program „Rodzina Rodzinie”

Program „Rodzina Rodzinie”. Akcja polega na tym, że polskie rodziny, wspólnoty czy firmy, wesprą rodziny syryjskie, poszkodowane w następstwie wojny. Konkretna polska rodzina będzie mogła systematycznie pomagać, konkretnej rodzinie z Syrii. Program realizuje Caritas Polska, która zbierać będzie fundusze, we współpracy z Caritas Liban. Na stronie www.rodzinarodzinie.caritas.pl można poznać tych, którzy czekają na pomoc. Dzieci z rodzin, które straciły rodziców. Rodziny bez dachu nad głową, którym wojna zabrała dorobek życia, ludzi poranionych i niepełnosprawnych. Propagujmy to dzieło miłosierdzia w naszych wspólnotach parafialnych (informacje na stronie [www: rodzinarodzinie.caritas.pl](http://www.rodzinarodzinie.caritas.pl)).

Polskie Forum Rodziców

Zapoznajmy rodziców z działalnością Polskiego Forum Rodziców, które powstało, aby pomagać i wspierać rodziców w respektowaniu ich praw w procesie wychowywania i kształcenia dzieci.

Szczegółowe informacje znajdziemy na stronie internetowej: www.polskieforumrodzicow.pl.

Rozmowa duszpasterska

Bardzo wielu ludzi w czasie pandemii przeżywa lęki i niepokoje. Brak stabilnego i niczym nieskrępowanego udziału w życiu religijnym, powoduje u części wiernych rozterki duchowe.

Nie bójmy się jako duszpasterze być blisko swoich parafian. Udośćnijmy numer telefonu komórkowego, na który potrzebujący rozmowy i wsparcia – zwłaszcza przed Świątami Narodzenia Pańskiego – będą mogli swobodnie zadzwonić.

Młodzi w służbie drugim

Odpowiadając na wezwanie ostatniego synodu biskupów, dotyczącego młodzieży, zaprosimy młodych do włączenia się w posługę charytatywną w parafii oraz podejmowanie różnego rodzaju wolontariatów. Niech nasza troska o młodych, zaowocuje ożywieniem ducha miłości bliźniego w naszych wspólnotach parafialnych. Młodzi ludzie chcą się angażować i działać dla dobra drugich. Uczynimy wszystko, aby im to umożliwić.

W ogłoszeniach parafialnych, na stronach internetowych oraz przez portale społecznościowe naszych parafii, informujemy o poszukiwaniu wolontariuszy przez Caritas.

Ubodzy

Wiele rodzin nadal pozostaje w trudnej sytuacji. Najbardziej cierpią dzieci i osoby samotne, i chore bardzo często pozostawione samym sobie. Uczynimy wszystko, aby dotrzeć do tych rodzin i poszczególnych osób z parafii. Zaangażujemy Parafialny Zespół Caritas oraz wolontariuszy. Nie bójmy się otwierać na współpracę z instytucjami samorządowymi, stwórzmy w parafii i wyeksponujmy w widocznym miejscu listę jadłodajni, schronisk i noclegowni. Konkretnym apostołstwem wobec naszych potrzebujących braci i siostr jest wyznanie wiary, że narodził się w naszych sercach i wspólnotach Emanuel, Bóg z nami. W czasie pandemii, którą przeżywamy jest to wezwanie jeszcze bardziej wymowne i aktualne.

Chorzy

Każdego miesiąca udajemy się z posługą sakramentalną do chorych z terenu naszych parafii. Zanosimy im Ciało Pańskie, spowiadamy i umacniamy sakramentem chorych. Ogłaszamy, zwłaszcza przed Świętami Bożego Narodzenia, że chętnie przyjdziemy do tych, którzy regularnie z tej posługi nie korzystają. Zaprosimy – chętnych - nadzwyczajnych szafarzy Komunii św., aby w Święta i w każdą niedzielę zanosili Eucharystię tym chorym, którzy w czasie pandemii wyraźnie o to proszą. Propagujemy pośród odwiedzanych czytelnictwo „Listu do chorych” oraz zapraszamy do modlitwy w intencji Kościoła. Postarajmy się

także, aby przy zaangażowaniu Parafialnego Zespołu Caritas, Parafialnej Rady Duszpasterskiej, młodzieży, ministrantów dotrzeć ze świątecznym podarunkiem do chorych i samotnych parafian.

Dzień Chorych

Kościół przeżywa Światowy Dzień Chorego w liturgiczne wspomnienie Matki Bożej z Lourdes, 11 lutego. O decyzjach w sprawie przeprowadzenia dnia chorego w parafii poinformujemy osobnym komunikatem kurialnym.

Dzieci

Największym dramatem współczesnego świata jest cierpienie dzieci. W wielu naszych wspólnotach parafialnych, na stałe przyjęła się akcja przygotowywania świątecznych podarunków dla dzieci, które za pośrednictwem Parafialnego Zespołu Caritas trafiają do potrzebujących. Aby pomoc była konkretna i dotarła na czas, przygotujmy na początku Adwentu kartki, np. w formie serca i zamieścimy na nich imię i wiek dziecka.

W czasie pandemii listę potrzebujących dzieci możemy zamieścić na stronie internetowej parafii.

Świeca Wigilijnego Dzieła Pomocy Dzieciom

Od wielu lat Caritas przygotowuje świece, które są wsparciem dla ubogich dzieci. Warto zachęcać wiernych do udziału w akcji. Wielokrotnie szukamy sposobów, które mają pomóc w ożywianiu i propagowaniu wspólnej modlitwy. Zachęcajmy wiernych, aby krótka modlitwa przed posiłkiem, rozpoczynała obrzęd zapalania świecy przy stole, w gronie rodziny i przyjaciół. Niech zapalenie świecy, stanie się wyznaniem wiary w to, że narodził się Zbawiciel, który jest Światłością Świata.

Wigilie dla samotnych i bezdomnych

Ważnym akcentem przeżywania Świąt Bożego Narodzenia jest organizowanie spotkań wigilijnych dla osób samotnych i bezdomnych. Bardzo często akcje takie podejmowane są przez władze samorządowe.

Chętnie włączajmy się we współorganizowanie takiego dzieła, a jeśli trzeba spróbujemy w ramach parafii przygotować takie spotkanie. W tym roku – niestety - ograniczające się do wydania w reżimie sanitarnym paczek żywnościowych.

Z powodu pandemii nie odbędzie się wigilia dla bezdomnych, samotnych i potrzebujących na terenie Międzynarodowych Targów Poznańskich. Caritas zorganizuje spotkania wigilijne dla podopiecznych w czterech jadłodajniach na terenie miasta Poznania.

Projekt misyjny: „Gwiazda Betlejemka 2021”

Akademickie Koło Misjologiczne (AKM) po raz kolejny przygotowuje na Uroczystość Objawienia Pańskiego torebki z kadzidłem, węgielkiem i kredą. Tradycyjnie ofiary zebrane z ich sprzedaży zostaną przekazane na Dom Pokoju, Dom Dziecka, który prowadzi w Jerozolimie Siostry Elżbietanki.

Misyjny Dzień Dziecka

Misyjny Dzień Dziecka, który kończy czas kolędowania misyjnego, odbędzie się online, dnia 9 stycznia 2021 roku w Domu Zakonnym Sióstr Klawerianek w Poznaniu. Zapraszamy i zachęcamy do wzięcia udziału, w tym integrującym dzieci misyjnym spotkaniu. Wszystkie informacje na temat programu Misyjnego Dnia Dziecka i innych misyjnych dzieł w Archidiecezji, uzyskamy u Sióstr Klawerianek, w czasie ich dyżuru w Kurii Metropolitalnej, w środy w godzinach od 9:00 do 14:00 lub w Archidiecezjalnym Sekretariacie Misyjnym, który znajduje się przy ul. Dmowskiego 130 w Poznaniu, tel. 61 869-95-38, e-mail: misje.poznan@op.pl, www.sekretariatmisyjny.pl.

Orszak Trzech Króli

Bardzo cieszy fakt, że już nie tylko w Poznaniu, ale również w wielu mniejszych miastach i miejscowościach Archidiecezji organizowane są orszaki Trzech Króli. Ich nadrzędną misją jest pielęgnowanie, promowanie i szerzenie wartości prorodzinnych i wspólnotowych w kontekście

Świąt Bożego Narodzenia. Wydaje się, że w dzisiejszym świecie, który coraz mocniej odrzuca wartość i świętość rodziny, życia i wspólnoty, warto podjąć trud integrowania wspólnoty parafialnej wokół tej właśnie inicjatywy. Wszelkie potrzebne informacje o przeprowadzeniu wydarzenia w dobie pandemii koronawirusa, odnajdziemy na stronie internetowej www.orszak.org.

Szkolne koła Caritas

W szkołach terenie Archidiecezji Poznańskiej działa 120 kół Caritas. Należy do nich ponad 1750 dzieci i młodzieży. Pomagajmy i wspierajmy katechetów w powoływaniu do życia SKC, które uczą nie tylko wrażliwości na potrzeby bliźnich oraz aktywności w konkretnym działaniu, ale są także dużym wsparciem formacji duchowej.

Pomoc sąsiedzka

Zwracajmy uwagę na piękny polski zwyczaj zapraszania do wieczery wigilijnej samotnych sąsiadów, krewnych i przyjaciół. Akcentujmy, że puste nakrycie nie musi być tylko symbolem, ale wręcz przeciwnie powinno zachęcać do autentycznej pomocy bliźnim.

W czasie trwającej pandemii, zwracajmy uwagę na osoby samotne, które przebywają na kwarantannie i walczą z wirusem. Zatrószmy się o rozmowę telefoniczną, o zakupy dla nich, opłacenie rachunków, wprowadzenie psa.